

CHƯƠNG V

Thu Vân khổ sở vô cùng. Cô không hiểu nổi tại sao trên đời có con người như vậy. Tối nay quay xong ở công viên. Khi mọi người lục tục về, thì anh chàng xán đến bên cô, chìa ra lon nước yến:

- Uống đi cho đỡ mệt, thấy cô mệt tôi xót ruột quá.
- Cám ơn. Tôi không uống.
- Vậy để tôi đưa cô đi ăn, tôi đưa cô về nhé.

Thu Vân hất mặt về phía băng đá :

- Tôi muốn nói chuyện với anh.

Khi cô và anh ta ngồi xuống, cô lên tiếng ngay:

- Anh Bình này, tôi muốn nói là, anh hãy chấm dứt tình trạng này đi, tôi không chịu đựng nổi nữa đâu.

- Tình trạng gì ?

- Anh đừng có đeo đuổi tôi như thế, nó vô lý quá, tôi đâu là gì của anh. Tại sao anh không chế tôi như vậy.

- Tôi không hề không chế, chỉ muốn đưa đón cô, có làm gì quá đâu.

Thu Vân lắc đầu ngán ngâm:

- Trời ơi, nhưng tôi đâu có là gì của anh. Làm ơn đừng bám theo tôi như thế, anh không biết anh đã gây cho tôi biết bao lời đồn đại rồi sao.

- Tôi không cần sợ thiên hạ, tôi biết người ta thấy tôi khủng khi đeo cô. Nhưng tôi yêu cô, còn hơn cả yêu, đó là sự hâm mộ, cô là thần tượng của tôi. Và tôi hy sinh tất cả vì cô.

- Không cần, tôi không cần cái đó. Nếu thật sự thích tôi, thì làm ơn đừng đeo đuổi tôi nữa.

- Cô có người yêu rồi à ?
- Không có, mà nếu có thì ảnh hưởng gì đến anh ?
- Nếu cô phản bội tôi, tôi sẽ giết cô, rồi tôi chết luôn.

Thu Vân quay phắt lại nhìn anh ta. Trong bóng tối, cô thấy khuôn mặt anh ta ánh lên vẻ kỳ quặc, dài dại, ngậy ngậy. Hình như anh ta là người tâm thần.

Ý nghĩ đó làm Thu Vân kinh hoàng. Thốt nhiên, cô ngồi nhích ra :

- Anh đừng có nói bậy.

- Tôi nói thật, không dọa đâu. Tôi đã hưởng đủ thứ trên đời rồi, đâu còn ham muốn gì nữa, chỉ có tình yêu với cô mới làm tôi thấy hạnh phúc thôi.

- Nhưng tôi không yêu anh.

- Tại sao không chịu yêu tôi, tôi hứa sẽ làm cho cô sung sướng, muốn gì được nấy, tiền bạc thừa mứa, cô còn muốn gì hơn.

- Nhưng tôi không yêu anh, cũng không cần tiền của anh.

- Nếu cô từ chối tôi, cô sẽ chết. Hai đứa mình chết chung.

Thu Vân thốt lên một tiếng sợ hãi:

- Anh là một người điên.

- Đừng có nghĩ tôi như vậy, tôi cấm cô nói câu đó. Ai nói câu đó với tôi, người đó sẽ chết, cô nghe chưa.

Thu Vân nhìn mặt anh ta. Càng nhìn cô càng nhận rõ một nét man dại, mông muội. Cô sợ đấng người khi biết chắc đó là dấu hiệu của một người bị tâm thần. Hay ít ra lúc nay cô đã tưởng tượng như vậy.

Giọng cô tắc nghẽn vì sợ :

- Tôi van xin anh đấy, hãy buông tha tôi, có rất nhiều ca sĩ đẹp hơn tôi, họ sẽ đón nhận anh vì anh giàu có. Hãy buông tha tôi đi.

Anh chàng thủy thủ cau mày :

- Tôi yêu cô chứ có hại cô đâu. Tại sao sợ tôi. Mà tôi thì không thích ai ngoài cô, cô thật là khả ái, tôi thích mấy cô như thế lắm.

- Nhưng tôi không chịu nổi cách khống chế của anh, hãy đi khám lại thần kinh của anh đi.

Nói xong cô đứng dậy, bỏ chạy ra cổng. Nhưng cô vừa chạy được vài bước đã bị anh ta bắt được. Anh ta nắm vai cô, lắc mạnh :

- Cô bỏ đi đâu, có phải cô muốn trốn tránh tôi không ?

Hành động bất thường của anh ta làm Thu Vân sợ phát điên lên. Cô nhìn quanh, giờ này đã tối nên người ta không còn ai. Cô cố tìm cách đẩy anh ta ra :

- Anh làm gì vậy. Buông ra.

Nhưng anh ta càng giữ chặt cô hơn. Gần như cưỡng bức để giữ cô. Cả hai đôi co dữ dội, một bên cố chạy thoát, một bên mạnh mẽ khống chế. Anh ta lặp đi lặp lại một cách man dại :

- Tại sao cô chạy trốn tôi, tại sao không chịu yêu tôi. Cô muốn chết phải không ?

Thu Vân vùng vẫy đến hoa mắt. Cô thoáng thấy từ ngoài cổng một chiếc xe màu trắng chạy vào. Một tia hy vọng lóe lên. Cô kêu lên cầu cứu. Nhưng bị anh ta bịt chặt miệng. Sự mệt mỏi và sợ hãi làm cô kiệt sức. Và cô khụy người xuống, ngất xỉu dưới chân anh ta.

Khi tỉnh lại, Thu Vân nhận ra mình đang nằm trên giường. Nhớ lại chuyện lúc nãy, cô hoảng hốt ngồi bật dậy định nhảy xuống. Nhưng thấy bàn phấn quen thuộc của mình, cô ngồi trở xuống, đưa tay chận ngực, thở dốc hoàn hồn.

- Yên tâm đi, đây là phòng của em, em an toàn rồi.

Giọng nói vang lên phía sau làm Thu Vân giật bắn mình quay lại. Cô thấy Quốc Tuấn đứng khoanh tay bên cửa sổ, lẳng lặng quan sát cô. Có lẽ thấy ma cô cũng không sợ hơn. Cô đứng bật dậy:

- Sao anh lại ở đây ?

- Anh đã đưa em về, nếu không đến kịp, không biết hẳn đã làm tiếp chuyện gì. Tại sao em dính dáng đến một tên điên như vậy ?

- Thì ra chiếc xe lúc nãy là anh.

- Đạo diễn Huỳnh Tài gọi điện cho anh.

Thu Vân buông một tiếng cảm ơn khô khan. Rồi lại ngồi trở xuống:

- Sao anh ta làm chuyện đó, nếu anh ta ở lại giúp thì hay hơn. Nhưng dù sao em cũng cảm ơn anh.

Quốc Tuấn không trả lời. Thái độ của anh làm Thu Vân cũng không biết nói cái gì. Đến giờ cô cũng còn ngạc nhiên vì anh có mặt ở đây, mà lại đã đến giúp cô. Cô không tin anh còn quan tâm đến cô.

Quốc Tuấn chột lên tiếng :

- Một thời gian dài, anh im lặng quan sát cách sống của em, và anh thấy em đã đi quá xa.

Thu Vân ngược lên :

- Anh muốn nói chuyện gì ?

- Nói về tất cả những hành động của em. Từ việc em kiêu kỳ với Mai Châu, đến việc em dứt khoát không hát nhạc của anh. Và vô số những việc làm nông cuồng khác. Em đã thay đổi quá nhiều.

- Làm sao anh biết những chuyện đó ?

Quốc Tuấn không trả lời cô, chỉ tiếp tục bằng giọng phán xét :

- Trong số những ca sĩ thành đạt, chưa có ai nông cuồng như em, cũng chưa ai gây nhiều dư luận như em. Em muốn hình mình nổi tiếng về cách sống bất cần như vậy sao ?

- Chuyện đó thì liên quan gì đến anh ?

Quốc Tuấn không quan tâm tới câu nói nông nhênh ấy, anh hỏi một cách nghiêm khắc :

- Tại sao em từ chối các sô diễn ? Anh không quan tâm tới việc em cần kiếm tiền hay không, mà chỉ nói về cách sống của em. Bỏ hát để la cà ở mấy chỗ ăn chơi. Anh không tin em hủy hoại danh tiếng của mình như vậy. Càng không thể tin đó là em.

Thu Vân cười lạt lẽo:

- Em là vậy đó, anh lạ lắm sao.

- Anh không tin, mỗi lúc nghĩ về em, anh vẫn không tin đó là cô gái sâu sắc mà trước đây anh đã gặp. Rốt cuộc em có khác gì Huệ Linh ? Sự nổi tiếng đã làm em đánh mất mình rồi, phải không ?

Nghe cách phê phán đó, tự nhiên Thu Vân thấy buồn tủi, nó động đến chỗ đau sâu kín nhất của cô. Nước mắt cô bắt đầu chảy. Nhưng không khóc ồn ào. Quốc Tuấn không thấy điều đó, anh nói tiếp :

- Em nghĩ khi đã thành đạt, thì người ta tự cho phép mình sống buông thả sao ? Lầm rồi, càng nổi tiếng, em càng phải giữ gìn hơn cả người bình thường, vì người ta luôn nhìn vào em. Nếu cứ sống như vậy, em sẽ không còn gì đâu. Thu Vân bắt đầu khóc sục sịt. Rồi cô cắt ngang :

- Anh nói với em chuyện đó để làm gì ? Lấy tư cách gì để nói ? Trong khi chính anh là người đẩy em làm những chuyện đó. Nếu trước kia em yêu anh thế nào, thì bây giờ chỉ còn thù ghét. Bộ anh không biết em hận anh đến mức nào sao ?

- Em hận anh ? - Quốc Tuấn nhướng mắt hỏi.

Thu Vân quệt mắt, mặt ngẩng lên một cách bất mãn :

- Không bao giờ em quên được chuyện anh hạ nhục em trước mặt Mai Châu. Vâng, em là thế đó, đã mắc bệnh ngôi sao. Và em không chấp nhận được khi anh làm nhục em như vậy.

Quốc Tuấn ngẫm nghĩ một lát, rồi ngược lên :

- Em đang nhắc chuyện ở phòng thu lần đó phải không ?

- Em nghĩ anh và cô ta đều đắc thắng vì đã hạ được em.

- Em mắc bệnh ngôi sao thật rồi đó Vân.

Thu Vân đứng dậy :

- Nếu vậy thì không có chuyện để nói đâu.

Cô bỗng khóc nức lên :

- Tôi không muốn thấy mặt mấy người, anh rút ngay cho tôi.

- Được, anh sẽ không đến tìm em nữa, không bao giờ đến nếu em cứ tiếp tục như vậy. Nhưng trước khi về, anh phải nói cho hết. Nếu không, sẽ không ai nói với em đâu.

- Em không có nhu cần nghe.

Nhưng Quốc Tuấn vẫn cứ nói :

- Ngày trước em thơ ngây và thành thật bao nhiêu thì bây giờ ngang nhiên dối trá bấy nhiêu. Anh không tin được em có thể tắt máy để tránh liên lạc với anh, chỉ vì em cần gặp bạn cũ.

Thu Vân nhíu mày :

- Anh nói cái gì ?

- Buổi tối đó gọi mãi không được, anh đã đến chỗ em, nếu không tận mắt thấy em với anh chàng ngoại quốc ấy, có lẽ có ai nói anh vẫn không tin.

- Anh đừng có gán ghép như thế.

- Để anh nói hết, sau hành động đó, em lại không thèm đến phòng thu, mà bỏ đi Vũng Tàu chơi, sao em coi thường ông Hưng quá vậy, và cả anh nữa.

Thu Vân thờ ơ hất một cái, lẩm bẩm :

- Không ngại mọi người nghĩ tôi như vậy.

- Em nghĩ lại xem em còn quá đáng thế nào nữa. Ông Hưng mời Mai Châu tham gia, cô ta chờ hơn một ngày, khi em về thì ngang nhiên gạt người ta ra. Anh không chấp nhận thái độ kiêu căng đó Vân ạ, anh muốn em biết cách khiêm tốn lại.

Quốc Tuấn nhếch miệng với vẻ khô khan :

- Càng lên cao, người ta càng cần phải nhún nhường, em có như thế không ?

- Cho nên, để dạy em một bài học, anh đã hạ em trước mặt Mai Châu, trong khi anh thừa biết tội em không ưa nhau và anh đã đạt được ý muốn rồi đó. Huệ Linh nó đem chuyện đó đi nói khắp nơi. Anh hài lòng rồi phải không ?

Càng nói càng tức, Thu Vân quát lên :

- Và các người có kéo vào nhà hàng để chúc mừng chuyện đó không ? Mừng vì liên minh ma quỷ của các người, vì các người đã hạ nhục được tôi.

Quốc Tuấn cau mặt:

- Em nhắc từ đó nhiều lần quá, cái gì là hạ nhục. Chỉ một chuyện còn con cũng làm em thổi phồng lên. Có nghĩa là, em nâng mình lên cao quá, em là cái gì đó tuyệt đối, không xâm phạm được phải không ?

- Ừ đó, thì sao ?

- Em quá quái lắm, được. Vậy thì cứ chia tay, từ đây về sau anh không muốn quan tâm đến em nữa.

Thu Vân vẫn ngồi yên :

- Em thấy Mai Châu nó rất biết cách ngả nón với tất cả con trai. Nhất là với anh, thảo nào anh khổ công tiếp thị để nó thành ngôi sao, ghê quá !

Quốc Tuấn cười nhạt :

- Cho dù như thế, cô ta cũng dễ thương hơn em nhiều.

Thu Vân đứng bật dậy :

- Anh ra khỏi nhà tôi ngay.

Cô chưa nói hết thì có tiếng chuông reo. Cô bước tới nhắc máy. Tiếng của anh chàng thủy thủ vang lên:

- Alô, tại sao lúc này em đuổi anh, mấy tên lúc này là gì của em. Em nhờ họ đuổi anh phải không. Tại sao em làm vậy ?

- Tôi... tôi không nhờ họ, cái đó là vô tình mà.

- Thật không ?

- Thật.

- Được, vậy thì nói cho anh yên tâm, em có yêu anh không ?

- Không. Đừng có bức bách tôi.

- Nếu em không yêu anh, anh sẽ giết em.

Mặt Thu Vân trở nên tái nhợt. Cô lặc giọng :

- Đừng có hăm dọa tôi.

Cử chỉ của Thu Vân làm Quốc Tuấn bắt đầu chú ý, anh bước đến đứng bên cạnh :

- Ai gọi vậy ?

Thu Vân không trả lời, cô vẫn đứng nghe. Nhưng tay bám chặt vào thành ghế, gần như muốn quy xuống. Quốc Tuấn nhìn thấy cử chỉ đó, anh giật ống nghe trên tay cô, áp vào tai. Trong máy, tiếng của anh chàng thủy thủ còn vang lên rành rọt, đe dọa :

- Anh chưa thích ai như thích em, bắt buộc em không được bỏ anh, nếu không, anh sẽ đâm ngay vào tim em, rồi anh cũng chết theo em luôn.

Quốc Tuấn cau mặt, cắt ngang:

- Thôi đủ rồi, đồ điên.

- Đây, anh là ai, anh là ai mà ở trong nhà Thu Vân, nói nhanh lên.

Quốc Tuấn quát lên:

- Nếu anh còn hăm dọa cô ta kiểu đó, tôi sẽ đi kiện anh, nghe chưa ? Đúng là đồ điên.

Anh gác máy, rồi quay qua Thu Vân :

- Tại sao em quen với anh ta ? Ở mấy chỗ ăn chơi đó phải không ?

Thu Vân lặng thinh. Cô xấu hổ không dám thú nhận với Quốc Tuấn. Và càng thấy khốn khổ khi vướng vào một người đáng sợ như Huy Bình. Cô ngồi phịch xuống giường, ôm lấy đầu :

- Tại sao tôi lại rơi vào chuyện bất thường này chứ, tôi chán lắm rồi.

- Vậy bây giờ em định sẽ thế nào đây, hai người quen nhau trong trường hợp nào ?

- Tôi gặp anh ta trong vũ trường.

Quốc Tuấn chột nhếch môi, như chuyện đó không có gì đáng ngạc nhiên :

- Bây giờ em chán anh ta rồi chứ gì ?

- Anh đừng nói bậy, tôi chưa bao giờ quen, làm sao nói đến chuyện chán.

- Nếu em không hứa hẹn thì anh ta không dám uy quyền như vậy, đó là phản ứng của một người bị phản bội.

Thu Vân lắc mạnh đầu, nói như rên rỉ :

- Đừng có gán ghép nữa, tôi không hề qua lại với anh ta, không hiểu sao anh ta cứ bám riết lấy tôi. Tôi biết làm sao bây giờ. Đó là một người tâm thần thật rồi.

Quốc Tuấn yên lặng ngẫm nghĩ, anh có vẻ tin Thu Vân :

- Xem như đây là chuyện rủi ro của em, em đã gây ra thì phải chịu khó dọn dẹp, không trốn tránh được đâu.

- Anh ta cứ dọa giết tôi, thà để bị giết cho xong, cứ chịu khùng bỏ tinh thần như thế, tôi điên mất.

Ngay lúc đó có tiếng chuông reo, Thu Vân ngẩng lên định cầm ống nghe. Nhưng Quốc Tuấn ngăn lại :

- Để anh.

Lại là giọng của Huy Bình. Lần này anh ta có vẻ bị kích động dữ dội, anh ta quát tháo như đang ở trước mặt Thu Vân:

- Alô, Thu Vân. Tại sao có đàn ông trong nhà của cô. Cô phải giải thích mau, anh ta là ai, nói đi.

- Lại là anh nữa à, anh muốn gì vậy ?

- Tôi hỏi anh là ai, là bồ mới của cô phải không ?

Quốc Tuấn nói rành rọt :

- Đây, anh có bình thường không vậy, cô ta chưa bao giờ hứa hẹn với anh, anh lấy quyền gì xâm phạm đời tư người ta.

- Nhưng mà tôi yêu cô.

- Đó là chuyện của anh, tình cảm có một chiều thì không thể gọi là quan hệ, anh bất thường quá đấy.

- Nếu bỏ tôi, tôi sẽ giết cô. Tôi không sợ Ở tù đâu.

- Nay anh bình tĩnh lại đi, phân tích vấn đề cho rõ ràng đi. Đây là tự anh áp đặt, tưởng tượng, chứ Thu Vân không hứa hẹn gì với anh, anh hiểu không. Đừng quá khích như vậy.

- Tôi không cần biết, nếu cô không yêu tôi, tôi sẽ giết cô, rồi tôi cũng chết luôn.

"Đúng là một người điên cuồng, mất trí". Quốc Tuấn thấy lo ngại thật sự. Anh nghiêm giọng :

- Nếu anh cứ khùng bố Thu Vân kiểu đó, tôi sẽ kiện anh ra tòa.

- Tôi thách anh kiện, tôi không sợ gì hết vì không có được Thu Vân thì tôi sống làm gì, tất cả đều vô nghĩa.

Quốc Tuấn nghiêm nghị :

- Nhưng yêu kiểu đó thì chẳng khác nào ghét người ta, anh càng hung bạo thì Thu Vân càng sợ anh thêm thôi.

- Nếu cô không bỏ tôi, tôi sẽ chịu chuộc cô hết mình.

- Nhưng cô chưa bao giờ yêu anh, sao lại gọi là bỏ.

- Vì thế tôi mới muốn giết cô.

- Anh đúng là đồ điên, nếu chuyện này còn tiếp tục, tôi buộc phải thưa anh ra tòa thôi.

- Nay, tôi muốn biết anh là gì của cô. Có phải vì có anh nên cô phản bội tôi không ?

- Đồ điên, anh nên đến bệnh viện tâm thần đi.

Nói xong anh dẫn máy xuống. Khuôn mặt đỏ bừng tức giận. Anh quay qua Thu Vân :

- Hậu quả sự trác táng của em là vậy đó, chỉ có trong môi trường đó mới có những người bệnh hoạn như vậy, em mở mắt ra chưa ?

Thu Vân không nói gì. Cô ngồi bó gối trên giường. Đầu cúi xuống giấu trong tay. Nhìn cô thật không còn thần sắc. Quốc Tuấn lắc đầu ngán ngẩm :

- Mai một đừng nghe điện thoại nữa, anh ta tới nhà cũng không được tiếp, nếu em còn muốn sống.

Thu Vân khóc sụt sịt :

- Anh bỏ em đi, đừng liên lụy đến em, coi như nó không liên quan gì đến anh. Lỡ biết lần này rồi thôi đi.

Quốc Tuấn không trả lời, anh đi về phía cửa sổ, cố trấn tĩnh lại mình. Phía giường, Thu Vân vẫn cúi đầu khóc thút thít. Trông cô khổ sở đến mức anh không còn đủ sức để giận. Anh thở dài, bước đến bên giường :

- Đừng khóc nữa, lỡ xảy ra chuyện như vậy thì hai đứa cùng giải quyết. Anh không để anh ta hại em đâu.

Thấy Thu Vân không nói, anh kéo mặt cô lên :

- Nín đi, anh đã nói rồi, anh ta không làm gì được em đâu.

Thu Vân lắc đầu :

- Anh không sợ bị giết sao ? Anh ta không phải loại người dọa bằng miệng đâu.

Quốc Tuấn cười như coi thường :

- Anh không tin anh ta đủ sức làm chuyện đó với anh. Con người không dễ chết vô lý vậy đâu.

- Nhưng anh ta thuộc liều lĩnh, anh hiểu không ?

- Hiểu chứ, nói chuyện vài câu anh cũng biết về anh ta rồi.

Thu Vân hít mũi :

- Tại sao anh muốn dính vào chuyện của em, anh không sợ phiền phức sao ?

- Chuyện của em cũng là của anh, nếu bỏ mặc em, anh sẽ bị dẫn dắt suốt đời.

Thu Vân ngược lên nhìn một cái, rồi quay mặt ngó chỗ khác :

- Vậy trong lòng anh, em với Mai Châu, ai quan trọng hơn ?

- Em bị lệch lạc quá Vân ạ, anh không yêu ai hơn em, cái gì thật nhất không bao giờ anh để lẫn lộn. Và anh bỏ qua tất cả những gì em gây ra cho anh. Anh muốn em cũng phải khác đi.

- Tất cả những gì em làm, đều vì giận anh, em không mắc bệnh ngôi sao như anh nghĩ đâu, vì em đâu có quan trọng nó. - Thu Vân nói như thú nhận.

Quốc Tuấn nhìn cô chăm chú :

- Thật không ?

- Nếu bây giờ đổi những thứ có được để lấy lại tình cảm của anh, em sẵn sàng đổi.

- Anh hiểu rồi, không cần phải nói nữa.

Thu Vân chột đứng lên :

- Đừng bỏ em, lúc này em sợ lắm, anh ta luôn là nỗi ám ảnh của em, còn em thì không có ai bên cạnh để bảo vệ, em sợ lắm anh biết không ?

- Anh biết.

Cả hai ghì chặt lấy nhau. Cảm giác nhớ nhung lâu nay làm cả anh lẫn cô đều muốn giành nhau để biểu hiện tình yêu của mình. Bây giờ Huy Bình và sự đe dọa của anh ta không còn tồn tại nữa.

Có tiếng gõ nhẹ cửa phòng, làm Thu Vân ngồi yên lắng nghe. Bà Xuyên cau mày :

- Giờ này ai gọi vậy kia, mở cửa không con ?

Thu Vân dè dặt :

- Thôi đi mẹ ạ, khuya quá rồi.

Bà Xuyên lẩm bẩm :

- Không lẽ thằng nhỏ đó cũng ra đây, làm sao nó biết con diễn ngoài này. Con đã yêu cầu giữ bí mật rồi mà.

Ngoài cửa, tiếng Mai Châu vọng vào :

- Vân ơi Vân.

Thu Vân thở nhẹ, rồi đứng lên bước ra. Cô mở hé cửa:

- Có chuyện gì không ?

- Mình nói chuyện một chút được không ?

- Chờ một chút.

Thu Vân trở vào phòng khoác thêm áo. Rồi trở ra. Cả hai đến đứng bên lan can nhìn xuống sân. Giờ này người ta không còn ai, dưới sân khách sạn hoàn toàn yên lặng. Gió từ ngoài biển thổi vào lồng lộng, Thu Vân khép áo sát vào người, yên lặng chờ Mai Châu lên tiếng.

Cả hai cùng tham gia đêm diễn tối nay. Từ lúc lên xe đến giờ không ai nhìn đến ai. Ông trưởng đoàn biết hai cô gắng nhau nên đã cho xếp tiết mục của cả hai khá xa nhau. Thu Vân cũng không bận tâm lắm về chuyện đối mặt với MC, bây giờ cô nàng đến chủ động nói chuyện, làm cô cũng thấy ngạc nhiên.

Chờ hoài không thấy Mai Châu lên tiếng, Thu Vân chủ động hỏi trước :

- Có phải mày muốn nói về chuyện anh Tuấn ?

- Sao mày biết ?

Thu Vân cười, và mắt vẫn nhìn ra phía trước :

- Ngoài chuyện đó, tao và mày đâu có gì để nói.

- Tao cũng nghĩ vậy. Tại sao mày quay lại làm phiền anh ấy, mày không thấy vậy là thiếu tự trọng sao ?

- Thế nào là thiếu tự trọng ?

- Mày cặp với người này người kia, bây giờ gặp phải một tên tâm thần thì quay lại níu kéo anh ấy, nếu cần người bảo vệ. Sao không kiếm ai đó, nếu tao là mày thì tao không còn mặt mũi nào nhìn anh Tuấn.

Thu Vân nghiêm mặt :

- Tao có thể nào thì đó cũng là chuyện riêng tư, không nên xen vào đời tư người khác, như thế không hay đâu.

Mai Châu nheo nheo mắt, dáng điệu khinh miệt :

- Nếu những chuyện mày làm không ảnh hưởng đến tao, thì tao hoài hơi nói đến mày. Trong mắt mọi người, mày là một ngôi sao. Nhưng trong mắt tao, mày chỉ là một ca sĩ vươn lên nhờ sự may mắn. Cho dù mày nổi tiếng đến đâu, thì xuất thân vẫn là tầng lớp hạ lưu, tao không hề ganh tị với đứa có bèn nỏi.

- Vậy sao ? - Thu Vân cười nhạt.

MC vẫn điềm nhiên :

- Anh Tuấn thấy rất rõ điều đó, và anh ấy không chịu nổi sự kình kiêu của mày.

Tự nhiên Thu Vân nhớ lại buổi tối ở phòng thu. Cô lại nhớ lên cảm giác ghen giận. Dù đã làm lành với Quốc Tuấn, đã cố bỏ qua chuyện đó. Nhưng quên thì không thể quên. Thậm chí mỗi khi nhớ lại cô vẫn còn thấy giận cực độ.

Chính vì vậy mà cô bị trúng tên. Mặt cô lạnh ngắt với cảm giác bị khiêu khích. Cô trả đũa ngay :

- Thật là khi mày kiêu hãnh về xuất thân của mình, có thể là thế, có thể mày vốn như một tiểu thư, nhưng tại sao một tiểu thư quý tộc lại hạ mình xin xỏ tình yêu ? Và điều tệ hại hơn, tại sao phải bám lấy sân khấu để làm một ca sĩ hạng trung ?

- Đồ khốn kiếp. - Mai Châu nói bằng khuôn mặt rất lạnh.

- Tao không dám nhận từ đó, hãy dành lại cho chính mình đi.

Mai Châu nhếch môi :

- Anh Tuấn đã từng nói với tao, anh ấy thất vọng về mày, điều đó không có gì lạ.

Thu Vân choáng váng đứng yên. Bí trúng tên thật nặng. Và Mai Châu đã nhay bèn nhận ra điều đó, cô bồi thêm :

- Chưa có ai hiểu tâm hồn anh ấy hơn tao, tao không nông cạn như mày, yêu một người mà chẳng hiểu gì về người đó. Tội nghiệp cho một trí óc nghèo nàn như mày.

- Mà chịu khó thức đến khuya để tìm tao, chỉ để nói cho được điều đó thôi sao ?

- Không, đó chỉ là chuyện nhỏ. Còn một điều quan trọng hơn, một điều mà mày ảo tưởng đến lộ bịch, đó là tình yêu mà mày nhận được.

- Nếu có thể, thì đó cũng là chuyện riêng tư của tao, tọc mạch làm gì.

Mai Châu vẫn không hề thấy bị trúng tên. Về mặt cô vẫn bình tĩnh, tro lạnh :

- Mày có biết là, trong thời gian mày quậy phá cho nổi sóng, thì đó cũng là giai đoạn êm đềm nhất của bọn tao không ? Tao và anh ấy bắt đầu cần nhau, cho dù mày có quay lại dành anh ấy, thì mày vẫn là người mới.

- Vậy à ?

- Nếu là tao, tao sẽ tự trọng quay đi, vì tao không thể yên ổn hưởng một tình cảm không còn nguyên vẹn.

Thu Vân tức đến choáng váng. Nhưng vẫn cố bình tĩnh :

- Mày cho rằng nếu không có tao, thì anh ấy đã quay hẳn về mày, cứ giữ lấy ý nghĩ đó để an ủi mình, tao không cần.

Mai Châu quay lại đối diện với Thu Vân, khuôn mặt tro lạnh. Thu Vân cũng nhìn thẳng lại, nhưng đôi môi mím lại để đừng run. Trong một thoáng, cả hai bỗng nhận ra rằng mình khá giống nhau. Cũng mái tóc dài nên thơ, cũng khuôn mặt thanh tú và dáng người thon thả. Và chính vì thế, cả hai càng thấy ghét nhau hơn.

Thu Vân quá nhạy cảm và dễ xúc động, nên cô không chịu nổi khi phải nhìn Mai Châu. Cô quay mặt chỗ khác :

- Tao biết mày đang nghĩ gì, nhưng nếu cho rằng anh Tuấn lẫn lộn vì sự giống nhau đó, thì mày đã tự coi thường mình.

- Tao không quan trọng những cái nhỏ nhặt đó, chỉ cần đạt được mục đích. Điều tao cần là tình cảm, và sẽ làm mọi cách để có được nó.

- Vậy thì chúc thành công.

Mai Châu thấy ghét sự bình tĩnh của Thu Vân. Vốn hiếu thắng, cô chỉ thích đối thủ của mình bối rối hoặc run rẩy vì những đòn cân não mình tung ra. Thu Vân càng vững vàng, cô càng thấy lòng háo thắng của mình bị tổn thương.

Tự nhiên cô cũng quay mặt chỗ khác. Cô có cảm tưởng nếu đối mặt thêm nữa, mình sẽ thua Thu Vân. Càng ngày cô càng hiểu tại sao Huệ Linh ghét Thu Vân đến thế. Bởi vì cô ta có một sức thuyết phục không ai phủ nhận được, đó là vẻ duyên dáng cùng với tài năng bẩm sinh.

Lúc đầu khi chưa biết Thu Vân, Huệ Linh đã phác họa cho cô đó là một con nhỏ bất tài. Chỉ nhờ vào cách cư xử khéo léo mà tiến thân. Lúc ấy Huệ Linh bảo

đảm với cô rằng, cô vượt xa cả Thu Vân, và phải biết tranh thủ tình cảm của nhạc sĩ Quốc Tuấn để được lãng xê. Vì anh rất nổi tiếng trong giới ca nhạc.

Lúc ấy Mai Châu bị nói khích nhiều hơn là muốn chinh phục Quốc Tuấn. Nhưng càng ngày cô càng bị anh thu hút. Và yêu một cách say mê. Đó cũng là lúc cô bất lực thừa nhận rằng Thu Vân có thực lực chứ không như Huệ Linh nói. Cô hiểu mình là con cò mà HL dùng để hạ Thu Vân. Nhưng không sao rút ra được. Vì cô đã yêu quá sâu đậm.

Tôi nay là lúc cần phải làm một cái gì đó để giành lại tình yêu. Nhưng cô chỉ làm được như thế. Không thể tiến xa hơn được. Vì Thu Vân không phải bông bột rỗng tuếch như cô nghĩ.

Mai Châu nhìn xa ra biển. Cố tập trung tinh thần để nói một cái gì đó. Nhưng Thu Vân đã lên tiếng :

- Khuya rồi, vào ngủ đi Châu, chúc ngủ ngon.

MC chưa kịp lên tiếng thì Thu Vân đã quay người đi vào phòng. Cánh cửa đóng hẫp. Im lìm. Chút ánh sáng trong phòng hắt ra cũng tắt ngấm. Để lại dãy hành lang nhiều bóng tối bí ẩn.

Thu Vân cởi áo khoác, nằm xuống giường. Nhưng rồi cô lại ngồi lên, lặng lẽ suy nghĩ. Nếu Mai Châu nghĩ cô vững vàng thì thật là lầm. Cô bị tổn thương còn tệ hại hơn cả lần ở phòng thu. Nó không ồn ào mà lắng lại sâu hơn. Vì cô biết mình đã bị chia sẻ tình cảm.

Cô đã phạm một sai lầm không thể cứu chữa, đó là để mình có khoảng cách với Quốc Tuấn. Và Mai Châu đã tận dụng thời gian đó. Dù ít hay nhiều, Quốc Tuấn cũng đã gắn bó với cô ta.

Thu Vân đau khổ đến mức đâm ra tuyệt vọng. Cô không còn tin Quốc Tuấn nữa. Đó là lý do làm cô mất tự tin vào tình yêu của mình.

Trưa hôm sau về thành phố, Thu Vân không gọi điện báo với Quốc Tuấn. Nhưng anh thì biết và gọi cho cô :

- Em về sao không cho anh biết, Vân ?

- Sao anh biết em về ? - Thu Vân hỏi lại.

Quốc Tuấn im lặng. Thu Vân có cảm tưởng anh cố ý giấu diếm. Cô hỏi thẳng:

- Có phải Mai Châu cho anh hay không ?

Im lặng khá lâu, rồi giọng anh miễn cưỡng :

- Cô ấy mới gọi điện cho anh.

"Có nghĩa là hai người thân nhau đến mức quan tâm cả giờ giấc của nhau". Ý nghĩ đó làm Thu Vân như bị sụp đổ. Giọng cô rời rạc :

- Vậy sao ?

- Em đi có mệt không ?
- Em bình thường.
- Có chuyện gì xảy ra không, có gặp trục trặc gì không ?
- Không có.
- Còn khán giả ?
- Người ta tặng hoa và xin chữ ký cũng đông, nói chung là cũng giống mấy lần trước.

Quốc Tuấn cười nhỏ :

- Em vẫn được người ta mến mộ, mặc kệ những xì căng đan em gây ra, có nghĩa là họ rất cuồng nhiệt với em, em vui không ?

Thu Vân muốn hét lên "Em không cần những cái đó ". Nhưng không hiểu sao cô chỉ buông thõng :

- Em không biết.
- Đây, hình như em không vui, hay tại mệt, nói anh nghe đi.
- Em không có gì đặc biệt cả, rất bình thường.
- Anh nhớ em lắm.
- Em cũng vậy.
- Bây giờ ngủ đi cho khỏe, chiều anh sẽ qua em.
- Vâng.

Tự nhiên cô buột miệng :

- Còn bây giờ tới chiều, anh sẽ làm gì ?
- Anh đang ở phòng thu, lát nữa anh sẽ ăn ở đây, và ở lại tới chiều. Có gì không em ?
- Không có, em chỉ hỏi vậy thôi, vậy nhé, em cúp máy đây.

Thu Vân bỏ ống nghe xuống. Cô quay lại giường mở va li, bắt đầu dọn dẹp. Nhưng cô làm những ý nghĩ bất an. Ai dám khẳng định giờ này Mai Châu không có mặt ở phòng thu ? Và điều tệ hại hơn, là chỉ có hai người trong phòng cách âm.

Trước đây Thu Vân đã từng bị ấn tượng đó dày vò, bây giờ nó càng day dứt hơn. Cô bồn chồn đi tới đi lui trong phòng. Tự ái không cho cô chạy ngay đến phòng thu để xác nhận. Còn ở nhà thì có cảm giác lập lờ, cô chịu không nổi.

Buổi chiều Quốc Tuấn đến, anh lên thẳng phòng Thu Vân. Vừa thấy cô, anh ôm xiết vào lòng :

- Anh nhớ em quá. Gần một tuần rồi phải không ?

Và anh hôn cô. Thu Vân đáp lại bằng một sự lặng lẽ, gần như là thờ ơ. Cô vẫn tự hỏi, trước khi đến cô, Quốc Tuấn có gặp Mai Châu chưa.

Quốc Tuấn không hề hiểu tâm trạng cô. Anh giữ đầu cô trong ngực, âu yếm như một đứa trẻ :

- Một tuần nay em nhớ anh không ?
- Nhớ.
- Mai Châu đã tìm em nói chuyện phải không ? Cô nói gì vậy ?

Như có một luồng điện truyền qua người, làm tê điếng, Thu Vân thở phập phồng:

- Anh đã biết thì hỏi em làm gì ?

Quốc Tuấn mỉm cười :

- Anh không biết, cô chỉ nói là có nói chuyện, anh định sẽ hỏi em.

Thu Vân quay mặt đi để khỏi phải thấy cái cười đó. Cô cố giữ cho giọng được tự nhiên :

- Anh gặp Mai Châu rồi à ?
- Gặp rồi, lúc trưa anh và cô ăn trưa với nhau.

Bắt gặp cái nhìn kỳ lạ của Thu Vân, Quốc Tuấn như hồi hận đã nói ra cái điều không nên nói. Anh chột lặng thính. Anh không hiểu sự im lặng đột ngột ấy chẳng khác nào một nhát dao đâm xuyên tim Thu Vân. Nó chứng tỏ sự lập lờ của anh. Chứng tỏ một cuộc sống riêng tư mà cô không kiểm soát được. Và hơn lúc nào hết, Thu Vân hiểu Mai Châu không nói phóng đại. Trong thời gian cô quay lưng. Hai người đã có một thời gian êm đềm, bắt đầu thấy cần nhau.

Bây giờ cho dù có cô. Mọi quan hệ đó cũng vẫn cứ phát triển.

Thu Vân đưa tay lên xoa trán. Cô rời Quốc Tuấn, đi về phía bàn :

- Hình như anh rất hay gặp Mai Châu ?
- Anh không giấu em chuyện đó, nhưng nếu em nghĩ nó không lành mạnh thì không đúng đâu.
- Nếu Mai Châu không nói với em, thì anh có nói không ?
- Anh không biết. Có lẽ vì không có điều kiện.
- Thời gian gần đây, mình gặp nhau mỗi ngày mà anh.

Quốc Tuấn lắc đầu như không muốn nói chuyện đó :

- Thật tình anh không để ý, anh thấy nó không có gì quan trọng.

Thu Vân xoay người hẳn lại đối diện với nhau, cô nói với một nụ cười mà, nếu không nhạy cảm, người ta sẽ cho đó là vẻ vô tư :

- Trong số những người quen biết, anh thân với Mai Châu nhất phải không ?
- Bảo thân thì không đúng, nhưng quả thật anh với cô có nhiều điểm hợp nhau. MC có học thức, có một nhân cách đáng nể, nói chuyện với cô anh thấy thoải mái lắm.
- Có phải trong lúc xa em, anh hay tâm sự với nó lắm phải không?
- Cô kể với em à ?
- Và hai người bắt đầu thấy cần nhau phải không?
- Đừng hỏi chuyện đó nữa em, không như em nghĩ đâu.
- Có phải nếu không có em, anh sẽ từ từ yêu nó không ?

Quốc Tuấn nói rất thành thật :

- Anh không biết, anh chưa nghĩ tới chuyện đó. Nhưng anh thừa nhận cô ta là người thông minh, hiểu lòng người. Lúc anh buồn nhất, nếu không có cô, anh không biết mình sẽ ra sao.

Anh ngừng lại, kéo Thu Vân vào lòng:

- Thông cảm cho anh Vân ạ, anh không phải là gỗ đá. Cho nên anh không thể gạt bỏ một người hiểu anh, biết cách làm nguôi ngoai khi anh đau khổ.

- Vâng, em hiểu, đó là tâm lý chung mà.

- Nhưng anh chỉ có thể yêu em, không ai làm cho anh rung động hay say đắm như em, điều đó chỉ có thể tìm thấy ở em. Và anh muốn em tin một cách tuyệt đối ở anh.

Thu Vân cười gượng :

- Em hiểu tâm lý đó mà, nếu em không chấp nhận thì là ích kỷ. Em không hẹp hòi thế đâu.

Quốc Tuấn cúi xuống hôn phớt lên môi cô:

- Chính điều đó làm anh càng yêu em hơn.

"Trong khi chính điều đó lại làm em nản hơn, muốn xa anh hơn, vì em không phải là một vị thánh". Thu Vân nghĩ thầm một cách chán nản. Cô có cảm giác một người vợ bất buộc phải chấp nhận nhân tình của chồng, để tỏ ra mình rộng lượng. Cảm giác đó thật không dễ chịu. Cô nản vô cùng.

Chỉ một sự sai lầm nhỏ mà cô tạo ra một sai lầm lớn. Bây giờ nếu chia tay với Quốc Tuấn, chắc chắn anh sẽ ngã về phía Mai Châu. Cô sẽ càng đau khổ hơn. Còn giữ thì không yên ổn. Càng nghĩ càng đau khổ không chịu được.

Chợt có tiếng chuông reo. Thu Vân quay lại nhắc ống nghe :

- Alo.

- Thu Vân hả, em có khỏe không ?

Đó là giọng của Huy Bình. Vậy là anh ta đã về. Tự nhiên cô thấy thần kinh căng thẳng :

- Tôi bình thường, cảm ơn anh.

- Anh vừa lên bờ, và lập tức gọi điện cho em. Tối nay mình đi chơi nghe em.

Anh ta nói cứ như không có chuyện gì xảy ra. Cứ như cô đã từng hẹn hò với anh ta. Thật không sao chịu được. Giọng cô dứt khoát:

- Tôi vừa đi lưu diễn về, còn rất mệt, xin lỗi anh.

Quốc Tuấn quay nhanh lại nhìn Thu Vân. Anh đã đoán ra đó là ai. Anh định cầm lấy máy. Nhưng Thu Vân giằng lại. Bên kia đầu dây, Huy Bình nói nhẹ nhàng :

- Em mệt thì thôi. Vậy sáng mai anh đến đưa em đi ăn sáng được không? Anh mang rất nhiều quà cho em, phải nhìn em nhận quà anh mới bằng lòng.

- Không, không, ngày mai tôi phải đi tập, anh đừng đến.

- Hình như em muốn tránh mặt anh ?

- Bây giờ tôi bận, và mệt ghê gớm. Bao giờ rảnh tôi sẽ gọi điện cho anh.

- Lần này anh ở trên bờ ít lắm, không gặp em anh bòn chôn lắm, cho anh gặp một lần đi.

- Được rồi, bao giờ khỏe tôi sẽ gọi cho anh.

Không đợi anh ta nói thêm, Thu Vân vội vàng gác máy.

Quốc Tuấn lên tiếng ngay :

- Tại sao em không cho anh nói chuyện với anh ta ?

- Em không muốn có chuyện rắc rối xảy ra. Lần trước anh ta làm em khiếp đảm đã đủ rồi.

- Em định trốn như vậy đến chừng nào ?

- Em không biết, nhưng tránh được lúc nào hay lúc ấy.

Quốc Tuấn nghiêm giọng :

- Không giải quyết như vậy được, vậy anh là gì của em đây.

- Nếu không có người yêu, em sẽ đỡ gặp rắc rối hơn.

Quốc Tuấn mím môi với vẻ tự ái :

- Em sợ anh ta đến mức phủ nhận cả anh sao, thật là quá đáng.

- Vậy để anh ta biết em có người yêu thì ích lợi gì, anh không nghe anh ta đòi chết chung với em sao.

Lần đầu tiên, Quốc Tuấn quát lớn :

- Vậy thì cứ để tụi anh đối đầu với nhau, em giải quyết như vậy là coi thường anh, hiểu không?

- Bây giờ đến lượt anh quay em phải không ?

- Nếu như vậy mà giải quyết được việc, thì anh cứ làm.

- Em cấm anh, chuyện của em tự em giải quyết, đừng xen vào đời tư của em.

- Em vừa nói gì ?- Quốc Tuấn nhú mày.

- Em nói là, anh có cái riêng tư của anh, em tôn trọng nó, ngược lại, yêu cầu anh đừng can thiệp chuyện của em.

Quốc Tuấn giận đỏ mặt :

- Được. Tùy em.

Anh đi thẳng ra cửa, bỏ về. Thu Vân đứng nhìn theo, rồi ngồi phịch xuống giường. Bất chợt cô dẫn mạnh tay xuống gối, như muốn vùng vẫy cho voi nổi bút rút.

Cô biết mình đã nói bậy, đã làm tổn thương tự ái của Quốc Tuấn. Nhưng chính cô cũng bị tổn thương mà không thể bộc lộ. Nếu Quốc Tuấn thông minh thì phải nhận ra sự giận dữ của cô chứ.

Thu Vân buồn nản úp mặt xuống gối, cô đã trả đũa Quốc Tuấn. Nhưng như thế không làm cô thỏa mãn tự ái, chỉ càng thấy khổ sở mà thôi.

Hôm sau cô đến tìm Quốc Tuấn để xin lỗi. Nhưng anh không có ở nhà. Cô bèn đến phòng thu tìm. Anh kỹ thuật viên bảo Quốc Tuấn đang ngồi bên quán. Cô để xe ở sân, rồi đi qua bên đó.

Mới đi đến giữa sân, cô đã thấy anh ngồi ở bàn dưới gốc cây. Không có ai cùng bàn ngoài Mai Châu. Hai người đang cúi xuống xem chung cái gì đó. Quốc Tuấn vừa nói vừa ra hiệu như giải thích. Còn Mai Châu thì nghe chăm chú. Cả hai không thấy cô đang đi vào.

Bất kể hai người bàn công việc hay là gì. Chỉ cần thấy họ ngồi với nhau, Thu Vân cũng đã bốc lên cảm giác bức tức, khổ sở. Cô muốn quay trở ra ngay. Nhưng sợ mấy bàn xung quanh dòm ngó, cô cố làm như không có gì. Và đến phía bàn Quốc Tuấn.

Cô ngồi xuống bàn, cố mỉm cười tự nhiên :

- Xin chào.

Cả hai đồng ngẩng lên. Mai Châu hé miệng cười với Thu Vân, cử chỉ lạnh nhạt như bị làm gián đoạn. Thu Vân coi thái độ đó là thân nhiên, nên không thèm quan tâm. Cô chỉ chú ý đến Quốc Tuấn.

Anh ngẩng lên nhìn cô, lạnh nhạt :

- Chờ một chút.

Anh cúi xuống tiếp tục hướng dẫn bản nhạc. Thu Vân giận đéng người. Nhưng vì sợ mấy bàn xung quanh, cô ráng nuốt giận ngồi chờ. Cuối cùng Quốc Tuấn cũng quay qua cô :

- Có chuyện gì không ?
- Có nhưng anh cứ bàn công việc đi, em chờ cũng được.
- Cũng xong rồi.

Thu Vân không nói gì. Cô chờ Mai Châu rút lui. Nhưng cô nàng thân nhiên ngồi yên, như chờ cô nói xong chuyện để trả lại thế giới riêng của hai người. Cô ta làm Thu Vân mỗi lúc mỗi choáng người vì tức. Và cô cũng ngồi yên, nhất định đối đầu với cô ta.

Quốc Tuấn nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng :

- Ngoài chuyện hôm qua ra, em có chuyện gì khác không ? Bàn về công việc thôi.

Thu Vân cố tạo một nụ cười :

- Anh về bây giờ chưa. Khi về em sẽ nói.

Quốc Tuấn gọi tính tiền. Rồi quay qua Mai Châu :

- Em về chưa ?
- Em ở lại tập cho xong đoạn này, lát nữa em về bên đó chờ anh.

"Về bên đó chờ" - Có nghĩa là hai người đang dành thời giờ cho nhau. Ý nghĩ đó làm Thu Vân đéng cả người. Con giận như không còn hạn độ nào nữa. Cô ráng dẫn xuống theo Quốc Tuấn trở qua phòng thu. Nhưng vào đến sân, cô không nói gì mà chỉ xăm xăm đi đến dẫn xe.

Quốc Tuấn giữ tay cô lại :

- Muốn nói chuyện sao lại bỏ về ?

Thu Vân quắc mắt nhìn anh. Và không biết mình đang làm gì, cô vung tay tát cho anh một cái. (Yes !) Quốc Tuấn sững sờ đưa tay lên mặt. Rồi lập tức anh nhìn vào phòng như sợ mọi người thấy. Anh cũng quắc mắt nhìn lại cô :

- Cô làm gì vậy ?

Thu Vân không trả lời. Chỉ dắt xe ra đường. Quốc Tuấn bước đến một bước. Giằng lấy tay cô :

- Nếu coi thường tôi quá thì cứ chia tay đi, đừng làm như vậy.

Thu Vân run bần bật :

- Anh sẽ được toại nguyện.

Cô hát tay anh ra. Rồi lên xe phóng đi. Cô chạy xe trong trạng thái quáng quàng, mắt bình tĩnh cực độ. Và khóc giữa đường mà quên mất mình đang tạo ra một dư luận mới.

Về đến phòng mình, cô gieo người xuống giường, khóc nức nở. Khóc thật lâu mà vẫn chưa dịu lại tâm trạng cuồng loạn.

Chợt có tiếng chuông reo, Thu Vân vùng lên, chụp lấy ông nghe :

- Alô.

- Thu Vân ơi, em rảnh chưa, chiều nay anh đến đưa em đi hát nhé, đi một chút cũng được, anh không làm phiền em đâu.

Lại là Huy Bình. Thu Vân hét lên :

- Đừng gọi tôi nữa. Làm ơn để tôi yên đi.

Cô quăng ông nghe xuống giường. Tâm trạng căng thẳng đến tột cùng. Chuyện này chưa hết thì lại đến chuyện kia. Chỉ cần nghe đến tên của Huy Bình,...

(rách trang 205, 206)

- Cô ráng một chút được không, hát một bài thôi cũng được, đã lỡ quảng cáo rồi, làm thế mất uy tín quá.

- Tôi biết vậy lắm, nhưng tôi ngồi dậy không nổi nữa, vô cùng xin lỗi.

- Vậy thôi vậy... thôi cô ráng hết bệnh nhé, cô nằm nghỉ đi.

- Vâng. Tôi xin lỗi ông nhiều lắm.

Cô tắt máy, đặt lên bàn. Rồi chui vào giường nằm. Cảm giác ở dưới phòng khách, có một người nguy hiểm đang đợi mình làm cô muốn phát điên lên. Tự nhiên cô nghĩ đến Mai Châu. Cô ta luôn thanh thản và yên ổn. Cô ta có được sự che chở của Quốc Tuấn. Trong khi anh ta bỏ cô một mình với nỗi sợ chết người. Những ý lệp lạc đó không ngừng dày vò cô. Làm cho cô càng thấy căm giận Quốc Tuấn.

Hôm sau vừa sáng sớm, Thu Vân đã ra khỏi nhà. Cô sợ Huy Bình sẽ lại đến như hôm qua. Và suốt cả ngày cô ở ngoài đường, đến tận khuya mới về nhà. Cô trốn anh ta như thế chỉ được hai ngày. Cứ nghĩ như thế sẽ được yên ổn. Nhưng cô không nghĩ ra được gã con trai si tình ấy không hề chịu thua.

Chiều nay có chương trình tập dợt ở nhà văn hóa. Thu Vân vừa dắt xe vào sân đã thấy Huy Bình ngồi ở phía hành lang. Không hiểu anh ta đến tìm cô hay là có công việc gì. Nhưng Thu Vân không có thời giờ nghĩ ra điều đó. Vừa thấy anh ta, cô đã hoảng hồn dựng bừa chiếc xe giữa lối đi. Rồi chạy quáng quàng lên cầu thang.

Thu Vân đâm sầm vào một người đang đi tới mà cũng không nhận ra được người đó là ai. Còn anh ta thì giữ lấy vai cô :

- Có chuyện gì vậy ?

Thu Vân định thần lại nhìn kỹ người ấy. Cô nhận ra Quốc Tuấn. Nhưng không có thời giờ giải thích với anh. Vì Huy Bình đã lên đến hành lang. Anh ta gọi giật ngược :

- Thu Vân, đừng có trốn anh.

Thu Vân xô mạnh Quốc Tuấn ra, chạy ào vào căn phòng gần đó. Mọi người trong phòng quay ra nhìn cô, không hiểu chuyện gì. Thu Vân lấp bắp :

- Đừng cho anh ta vào, đừng để anh ta thấy tôi.

Cô nhìn quanh, rồi chạy đến nép sau tấm màn. Đứng thở dốc.

Ở ngoài hành lang, Quốc Tuấn cố giữ Huy Bình lại. Nhưng anh ta đã xô mạnh anh ra rồi đuổi theo Thu Vân. Anh ta xông vào phòng. Nhưng bị vài người giữ lại :

- Xin lỗi. Anh là ai ? Anh đi đâu vào đây vậy ?

- Tôi tìm ca sĩ Thu Vân, cô mới chạy vào trong này. Các anh cho tôi gặp cô đi.

- Nhưng đây là chỗ làm việc, còn chuyện cá nhân mời anh giải quyết chỗ khác đi.

Huy Bình hùng hổ lên :

- Tôi chỉ gặp cô Thu Vân, tại sao các anh cản tôi. Máy người có quyền gì ?

Rồi anh gạt mọi người ra, bước tới giữa phòng, nhìn quanh:

- Thu Vân, anh biết em ở đây mà, đừng trốn anh, cho anh gặp em chút đi, anh không làm gì em đâu mà.

Mọi người vội bước đến vây quanh Huy Bình, mỗi người một tiếng :

- Chỗ làm việc của người t, anh vào đây quấy rối là phiền phức lắm đó.

- Chuyện riêng tư, anh nên ra ngoài giải quyết đi.

- Nếu anh còn làm mất trật tự, chúng tôi sẽ gọi bảo vệ lên đó.

Huy Bình nổi nóng lên :

- Tôi thách các anh gọi đó, chuyện của người ta ai mượn các anh xen vào.

Trong phòng ồn ào đến nổi tiếng ồn vang ra ngoài, mọi người đổ qua xem. Huy Bình bị hai người bảo vệ kè ra ngoài. Anh ta tức tối cố thoát ra, vừa đi anh ta vừa quay lại la lớn :

- Không ngờ em đối xử với anh như vậy, anh sẽ tìm cách giết em, em nghe không Thu Vân.

Khi anh ta đi khuất rồi, người đi tản mát vào các phòng. Trong phòng, mọi người còn tiếp tục bàn tán về anh ta. Quốc Tuấn bước đến phía sau tấm màn. Anh thọc hai tay trong túi quần. Đứng trước mặt Thu Vân :

- Có chuyện gì nữa vậy ?

Thu Vân không trả lời. Khuôn mặt cô hãy còn tái mét, hoảng sợ. Tay chân run bần gần như đứng không vững. Cô chột ngời quỳ xuống gạch, gục đầu xuống hai tay. Nhìn thật thảm não.

Quốc Tuấn ngồi quỳ một chân, kéo mặt cô lên :

- Có chuyện gì nữa vậy, anh ta đã làm gì em ?

- Không làm gì hết. Mấy hôm nay anh ta cứ chờ trước nhà tôi, còn tôi thì lang thang ngoài đường. Tôi cũng không hiểu tại sao anh ta biết tôi đến đây.

Quốc Tuấn nhếch một nụ cười không biết là châm biếm hay tội nghiệp :

- Một người nổi tiếng như em, muốn tìm không phải là chuyện khó.

Thu Vân bắt mẫn đẩy tay anh ra, quay mặt đi :

- Không việc gì đến anh.

- Em gạt anh ra để một mình đối phó với anh ta. Rốt cuộc cách đối phó của em là thế này sao. Chạy trốn như một con chuột. Anh tưởng em có gì khác hơn.

- Tôi nói mặc kệ tôi, anh lo đi săn đuổi người khác đi.

- Em nói cái gì ? - Quốc Tuấn nhíu mày.

Thu Vân không trả lời. Rồi cô bật lên khóc. Sự hoảng loạn và giận dữ làm cô không kềm chế được. Cô đẩy Quốc Tuấn ra. Ngồi co người lại, giấu mặt trong gối khóc tức tưởi. Anh ngồi yên nhìn cô một lát. Rồi dịu giọng :

- Sao vậy Vân ?

Anh định nắm tay cô, nhưng Thu Vân giật ra. Dỗ cách nào cũng không được. Cuối cùng anh ngồi yên, kiên nhẫn chờ cho cô nín khóc. Anh vén màn nhìn ra ngoài. Thấy vài người tò mò nhìn vào, anh quay lại vỗ nhẹ vai cô :

- Thôi đừng khóc, Vân, người ta còn ở ngoài kia kia, đừng để họ bàn tán về mình.

Nghe nói đến chuyện dư luận, Thu Vân như chột tỉnh lại, trở về thực tế. Cô lấy khăn ra lau mặt. Nghe tín hiệu máy, cô vội mở ra nghe :

- Alô.

- Vân, anh không ngờ em đối xử với anh như vậy, nếu gặp em ở đâu, anh sẽ giết em.

Thu Vân chột buông rơi chiếc máy, nét mặt thất sắc. Quốc Tuấn đoán ra ngay đó là ai. Anh chụp máy lên :

- Alô, anh còn đó không ?

- Anh là ai ?

- Là người yêu, và sắp là chồng. Nhân danh là chồng của Thu Vân, tôi cảnh cáo anh, nếu anh còn khùng bố tinh thần cổ kiêu này, tôi sẽ ăn thua đủ với anh, anh hiểu chưa ?

- Nói láo, cổ nói với tôi là chưa có người yêu, đừng có mạo nhận.

- Nhưng chúng tôi đang tiến tới hôn nhân, anh không có lý do gì áp đặt người ta. Đừng có mù quáng nữa.

- Hừ, vậy là tôi hiểu rồi, tôi hiểu tại sao cổ tránh mặt tôi. Trong thời gian tôi đi tàu, anh đã nhảy vào giành người yêu của tôi. Tôi sẽ thanh toán sòng phẳng với anh.

- Được, nếu vậy thì tối mai 8 giờ gặp nhau ở quán Hoa Hồng, chúng ta sẽ nói chuyện.

Nghe nói thế, Thu Vân quay nhanh lại giật lấy chiếc máy tắt đi. Rồi lác nhanh đầu :

- Tại sao anh muốn gặp anh ta ? Anh muốn làm khổ em thêm phải không ?

Cô bỏ máy vào xác tay, đứng dậy đi ra ngoài. Thấy mấy người nhìn mình, cô khẽ nói tiếng cảm ơn. Và đi nhanh ra khỏi phòng. Quốc Tuấn đuổi theo cô xuống sân. Anh giữ tay cô lại và chỉ về phía hồ nước :

- Lại đây nói chuyện một chút.

Thu Vân còn đang chần chờ thì đã thấy Mai Châu từ cầu thang chạy xuống :

- Anh Tuấn, bao giờ về ?

- Anh chưa biết, nhưng em có thể lấy xe anh về trước, tối anh đến lấy.

Thu Vân nhắm mắt lại, cảm thấy chút thiện chí còn lại vụt tắt ngấm. Cô lặng lẽ bỏ đi ra sân tìm xe. Anh bảo vệ dắt nó đến sát phòng anh ta. Cô định đi về phía đó thì Quốc Tuấn cản lại :

- Khoan về đã, anh cần nói chuyện với em, anh muốn em giải thích về thái độ của em hôm trước.

- Muốn nghĩ thế nào tùy anh, em không cần giải thích.

- Được rồi, chuyện đó sẽ nói sau, nói chuyện này trước, tại sao không cho anh tiếp xúc với anh ta.

Thu Vân cười lạnh lùng :

- Đó là chuyện riêng của em.

- Chuyện riêng, vậy anh là gì của em đây ?

- Tùy anh đánh giá, nhưng tại sao anh thích can thiệp vào quan hệ của em. Anh quen với Mai Châu, em có nói gì đâu. Vậy thì để cho em tự do đi.

Quốc Tuấn đứng lại :

- Anh kiên nhẫn quá mức rồi đó Vân.

Thu Vân cũng đứng lại. Cô nhìn anh với một nụ cười kiêu kỳ :

- Vậy thì chia tay đi, em kiêu hãnh lắm, và không muốn mình thuộc về riêng người nào cả. Cũng như anh vậy thôi, anh chấp nhận được không ?

Quốc Tuấn không trả lời. Anh lầm lì nhìn cô. Rồi nhếch môi :

- Thôi được. Tùy cô.

Anh quay trở vào, đi lên lầu. Thu Vân cũng đến chỗ lấy xe. Nước mắt ngân ngấn với cảm giác sụp đổ. Cô căm ghét cái cách anh ta và Mai Châu cứ kè kè với nhau xuất hiện giữa mọi người (ai mà không ghen cho được). Cô sợ nhất mang tiếng bị bỏ đá. Thế mà anh ta không hiểu điều đó và tránh dư luận cho cô. Yêu cái cách vô trách nhiệm như thế thà là không có cho xong.